

Aan de top van de Europese retrievers

-In gesprek met Pieter Vivijs-

Als we afspreken voor dit artikel is hij net terug uit het Verenigd Koninkrijk. Hij zette daar met Carrie (Int & B FT Ch Think Twice Uh La La) het nieuwe jaar glansrijk in met een mooie derde plaats en de "Guns Choice" op de veldwedstrijd van de West Dartmoor Working Gundog Club. Een dergelijke prestatie telt dubbel in hét land bij uitstek van de werkende retriever. Pieter Vivijs was hiermee niet aan zijn proefstuk op het Britse eiland. Niet alleen won hij er met dezelfde Golden al twee wedstrijden, maar ook met andere honden haalde Pieter er diverse ereplaatsen wat hem als de enige Belg ooit, een startplaats bezorgde tijdens het Britse Championship.

Maar ook op het vasteland is voorjager Vivijs de afgelopen jaren niet weg te denken uit de top van nationale en internationale wedstrijden. Hij kwalificeerde zich de afgelopen jaren met niet minder dan vijf verschillende honden voor het Belgian Championship, waarbij hij onlangs nog met de eerste Golden sinds bijna twee decennia de overwinning kon behalen. Maar dit verhaal laten we hem beter zelf vertellen.

Pieter, hoe ben je er toe gekomen om met jachthonden bezig te zijn?

Pieter: "We hadden vroeger thuis steeds een Labrador, maar enkel en alleen als gezinshond. Er was niemand in de familie of kennissenkring die iets met jagen te maken had. Omdat de hond toch ook moest luisteren, raakte mijn vader wel betrokken bij een lokale hondenschool. Elke woensdagavond en zondagvoormiddag was het daar training en ik ging zoveel ik kon met hem mee. Het is daar dat mijn fascinatie voor het werken met honden begon.

Toen ik 17 jaar werd mocht ik eindelijk een eigen hond en dat moest en zou een Flatcoated Retriever worden. In eerste instantie deed ik hiermee gehoorzaamheid, zelfs agility en best ook veel tentoonstellingen. Op die manier kwam ik erachter dat om de schoonheidstitel te behalen, destijds nog een veldwedstrijdkwalificatie nodig was. Zo kwam ik in 1998 op mijn allereerste veldwedstrijd terecht. Hoewel die eerste hond nooit een kwalificatie heeft gehaald en alles deed wat God verboden had, was ik gebeten door de microbe. De rest is geschiedenis".

“Het geheim naar succes is een fabeltje”

Wat zijn voor jou de topervaringen van de afgelopen vijf jaar?

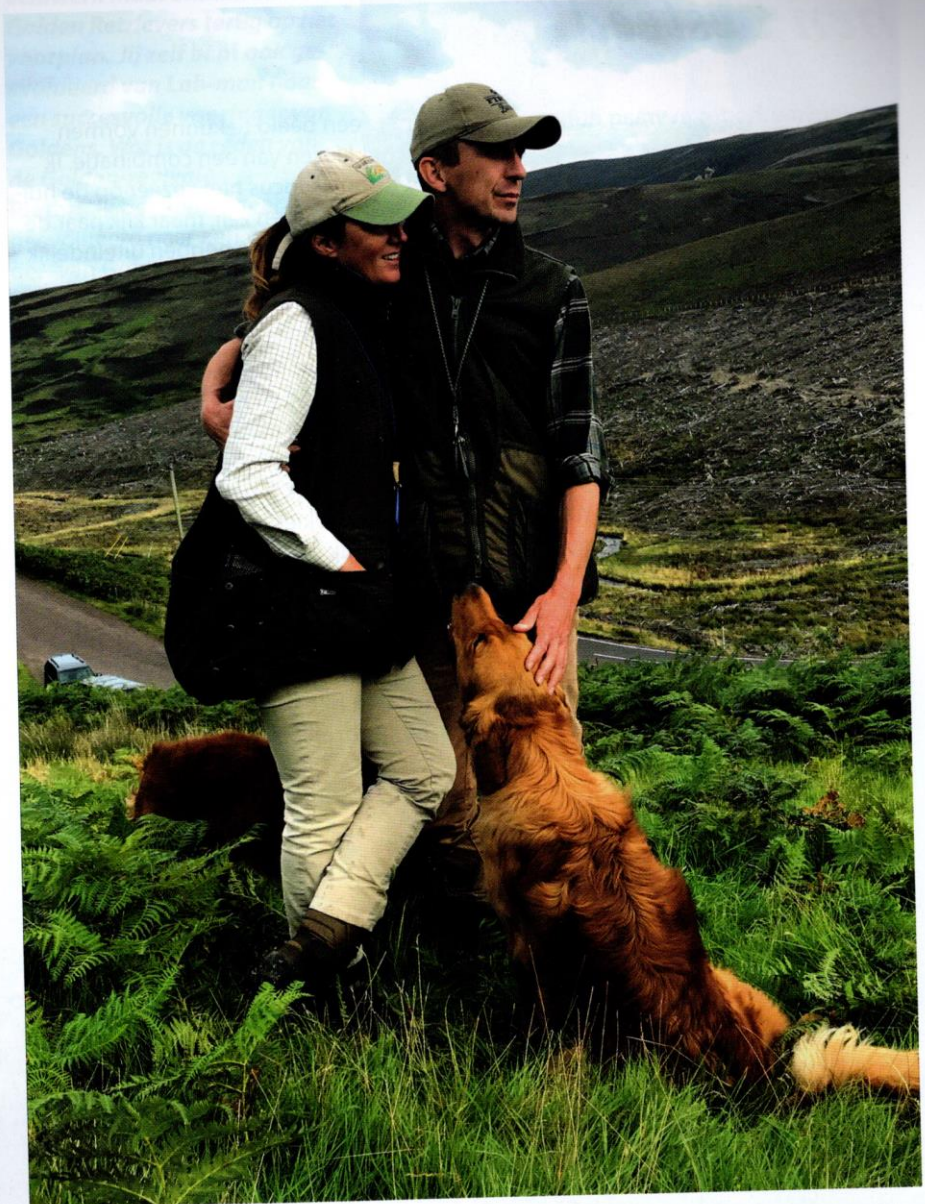
Pieter: "Eerst en vooral in 2015 in Zweden de allerlaatste Coupe d'Europe (CdE) winnen met het Belgische team waar ik tevens tweede eindigde individueel. De CdE was een Belgisch initiatief dat de eerste keer plaatsvond in 1993. Het was de vierde keer dat België deze teamwedstrijd won en de derde keer op rij. Het is een stuk retriever geschiedenis geschreven door de Belgen en dat maakte het extra speciaal.

Ondertussen is de CdE, welke een enorm zware organisatie vereist, vervangen door het European Championship (de vroegere ICC, nu EC) wat individueel gelopen wordt. Hier werd ik zowel in Denemarken in 2018 als in Spanje in 2019 tweede, telkens met een andere hond.

Het Belgisch Championship winnen was een doel dat ik ook al een tijdje had, maar verder dan een tweede plaats met twee verschillende honden was ik nog niet geraakt. Het nu tweemaal op rij kunnen winnen, in 2018 en 2019, is meer dan ik had durven hopen. En "last but not least": veldwedstrijden winnen in het Verenigd Koninkrijk en mezelf kunnen kwalificeren voor het IGL Retriever Championship is meer dan een droom die uitkomt. Dit land is en blijft de bakermat van het retrieverwerk. Ik denk dat iedereen in deze sport op zijn minst wel een keer naar een video van dit kampioenschap heeft gekeken. Daar zelf met een nummer om de arm in de lijn mogen staan was een onbeschrijfelijke ervaring".

Je hebt nu een flink palmares verzameld. Het kan geen toeval zijn dat je met verschillende honden telkens opnieuw kunt scoren. Welke eigenschappen moet een goede retrieverhandler hebben om resultaten te kunnen neerzetten?

Pieter: "De belangrijkste eigenschappen volgens mij zijn geduld, doorzettings- en aanpassingsvermogen. Zich kunnen aanpassen aan elk type hond en niet het omgekeerde verwachten. De vraag is niet of er zich al dan niet problemen gaan voordoen tijdens het trainen, maar hoe men ze zo snel en efficiënt mogelijk oplost.

Of naarmate je ervaring groter wordt, problemen ziet aankomen en ze vermijden. Hiervoor heb je geduld en doorzettingsvermogen nodig, want elke keer opnieuw is het een proces van vallen en opstaan.

Doorzettingsvermogen is ook van belang in het veldwedstrijdgebieden want het is een sport met meer teleurstellingen dan overwinningen. Er is

zoals in alles een beperkte factor geluk die meespeelt, maar een hele grote voorjager zei ooit: "The more I train, the luckier I get..."

Er bestaan geen kortere wegen naar succes of geheimen die slechts een select clubje voorjagers onder elkaar delen. Vooral het laatste is een fabeltje dat hardnekkig blijft bestaan. Het enige grote geheim: hard werken en je

“Honden zijn zeer zwart-wit... 'Fifty shades of grey' is niet aan hen besteed”

trainingsmethodes in vraag durven en blijven stellen.

Uiteraard zal ook het genetisch materiaal van de honden een belangrijke inbreng hebben. Waarop let jij speciaal bij de aanschaf van een nieuwe pup?

Pieter: "Uiteraard is de afstamming van de hond van belang. Indien je bepaalde ambities koestert, dan heb je het juiste materiaal nodig. Voor mij betekent dit voorouders die het nodige gepresteerd hebben. Dit wil niet zeggen dat de stamboom alleen maar uit kampioenen moet bestaan. Integendeel: het is niet omdat een hond kampioen is, hij of zij op de juiste manier zijn of haar kwaliteiten verderzet. Hoe meer honden en hun afstammelingen je ooit zelf aan het werk hebt kunnen zien -en dat hoeft niet in wedstrijdverband- hoe beter

om je een beeld te kunnen vormen bij het kiezen van een combinatie. Ik persoonlijk focus niet zozeer op de huidige tophonden zelf, maar kijk naar de (groot)ouders. Die hebben uiteindelijk de genen doorgegeven.

Over het kiezen van een pup bestaan er heel wat theorieën. Ikzelf hecht aan al dit puppy-testen heel weinig geloof, dit is immers een momentopname. Indien een nest uit een goede combinatie komt, degelijk is gefokt en grootgebracht dan kies je simpelweg een pup die je leuk vindt. De fokker is de enige die mogelijk nuttig advies kan geven aangezien hij of zij de pups 2 maanden elke dag heeft gezien". (Lachend) "De meeste honden waar ik succes mee heb geboekt heb ik trouwens helemaal niet zelf gekozen...!"

Een goed gefokte retrieverpup is één ding maar die dan nog verstandig trainen is een andere uitdaging. Hoe begin je eraan? Welke zaken ga je de pup en jonge hond het eerst bijbrengen?

Pieter: "Een beetje aansluitend bij het vorige: op voorwaarde dat een pup goed is gefokt en grootgebracht, is volgens mij de periode tussen 3 en 10 maanden veel belangrijker dan het kiezen van een 8 weken oude pup. In deze tijd wordt heel veel van de verdere relatie gevormd. Echte training beginnen wij nooit voor ongeveer 10 maanden. Tot die tijd leren we onze pups zich "te gedragen". Zindelijk zijn, hun naam, komen wanneer ze geroepen worden, in en uit de auto, in de kennel, tussen de andere honden, verschillende soorten terrein, zwemmen, etc... Maar geen enkel commando wordt aangeleerd. Het enige wat van ver op trainen lijkt is apporteren en jagen, de pup zijn natuurlijke aanleg laten ontdekken en ontwikkelen. Dit alles echter zonder enige druk. Geen steadiness of andere controle, enkel de passie om te apporteren losmaken. Je moet het vuur eerst aanwakkeren voor je het kan controleren. Ook hier al is doseren een sleutelwoord, genoeg maar niet te veel.

Wanneer ik pups van een paar maanden oud perfect aan de lijn zie lopen, steady zijn, zelfs stoppen op de fluit dan begint mijn hart te bloeden. Ik zie zoveel goede talentvolle pups en wanneer deze honden anderhalf jaar oud zijn is alle passie verdwenen of heeft de hond te veel passie voor alles, behalve zijn effectieve werk. Ik gebruik heel vaak de volgende vergelijking: mijn 12 jarige zoon krijgt voor het eerst Engelse les op school, maar ik vraag hem (nog) niet om Shakespeare te lezen...

Wanneer ik aanvoel dat de jonge hond klaar is om effectief getraind te worden, dan verdwijnt het apporteren voor een tijdje naar de achtergrond en begin ik met de allerbelangrijkste basistraining: heelwerk, volgen, zitten, blijven, komen. Eens dat begint vorm te krijgen dan komt apporteren er opnieuw bij in de vorm van memories, steeds gecombineerd met de absolute basisgehoorzaamheid. Dit vormt het onmisbare fundament en van daaruit wordt de hele verdere training opgebouwd".

Een voorjager en zijn retriever vormen één team, waarbij de een niet zonder de ander kan. "Vertrouwen" lijkt mij hier een sleutelwoord te zijn. Hoe bouw je dit op en hoe kun je dit onderhouden?

Pieter: "Vertrouwen moet je opbouwen en heeft in de eerste plaats te maken met duidelijkheid. Het moet voor de hond 100% duidelijk zijn wat van hem wordt verwacht en tevens wat er niet geapprecieerd wordt. Iedereen heeft de mond vol over het belang van consequent zijn, maar er zijn er veel minder die dit effectief toepassen. Vertrouwen onderhouden is gebaseerd op hetzelfde principe, duidelijk blijven.

Honden zijn zeer zwart-wit. "Fifty shades of grey" is niet aan hen besteed. We spreken altijd over honden trainen, maar in feite is dit een foute beschrijving. We conditioneren ze. Dit principe is heel eenvoudig, voor veel mensen blijktbaar te eenvoudig want op onvoldoende basistraining na, is te ingewikkeld trainen de meest voorkomende fout. De hond geraakt in de war, wordt fout beloond of gecorrigeerd. De wat zachtere karakters geraken het vertrouwen kwijt, de iets sterkere karak-

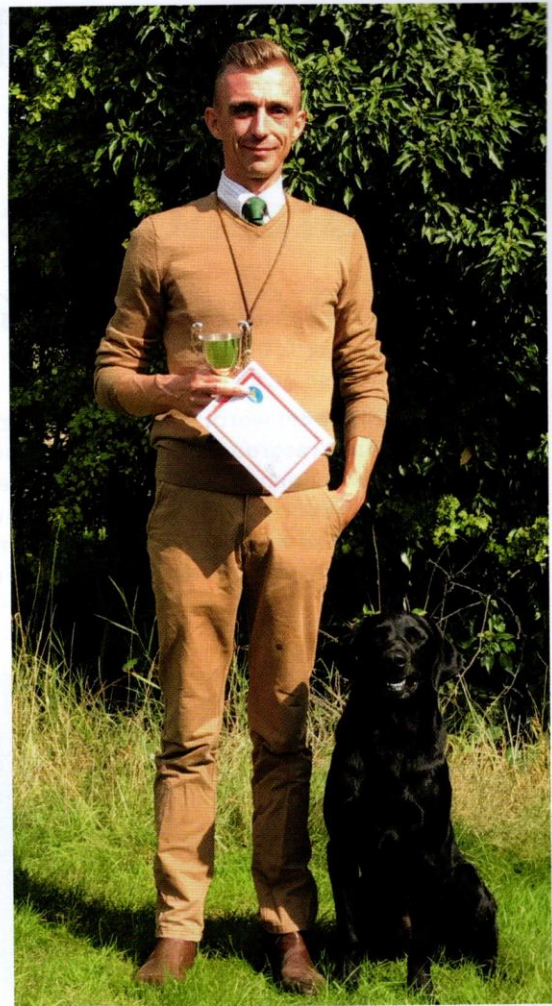
ters kweken vooral heel veel vertrouwen in zichzelf".

Hoe kijk je aan tegen de twee rassen die de veldwedstrijden domineren. Vele jaren was de Labrador de koning van het veldwerk maar stilaan zien we Golden Retrievers terug op het voorplan. Jij zelf bent ook geëvolueerd van Lab-man naar een succesvolle voorjager van Goldens. Wat is de reden van de Golden-revival?

Pieter: "Ik ben niet zozeer geëvolueerd naar een voorjager "van Goldens", maar "van eveneens Goldens". Zoals ik al zei ben ik meer dan 20 jaar geleden zelfs met Flatcoated retrievers begonnen. Het was trouwens dit ras dat in de beginjaren de veldwedstrijden in het Verenigd Koninkrijk domineerde.

In principe kijk ik op dezelfde manier aan tegen alle retrievers, een goede hond is een goede hond. Een stijlvol, efficiënt apport blijft stijlvol en efficiënt ongeacht het ras. Uiteraard zijn er verschillen tussen een Labrador en een Golden, maar ik verwacht van beide uiteindelijk hetzelfde. Wat ik niet begrijp is hoe soms het ras als excuus wordt gebruikt. Als er iets is wat niet tot verbetering leidt, dan zijn het excuses.

Labradors zijn al jaren populairder, dus er is simpelweg meer keuze wanneer men een goed gefokte Labrador zoekt. Er zijn in vergelijking heel weinig Golden fokkers die hun uiterste best doen om op de juiste manier te selecteren op werkkwaliteiten. Mijn partner (Laura Lazzaretto – Think Twice kennel) timmert al meer dan 20 jaar succesvol aan deze weg, maar moet werken met een zeer beperkte genenpool in vergelijking met Labradors. Soms is dit een vicieuze cirkel waarin een ras terechtkomt. Er is minder kwaliteit te vinden, dus ambitieuze mensen schakelen over op een ander ras. Gevolg, de kwaliteit gaat verder naar beneden en nog meer mensen wisselen van ras.

Maar ongeacht het ras is de juiste afstamming slechts het begin, daarna is evenzeer de juiste aanpak doorslaggevend. Wat wel een tendens is, vooral in het Verenigd Koninkrijk, is dat er steeds meer ervaren, succesvolle voorjagers zich (opnieuw) aan een Golden wagen en hiermee goede resultaten neerzetten. Wat dan blijkbaar weer anderen stimuleert.

Goede voorjagers die een Golden in de eerste plaats als retriever beschouwen, gecombineerd met het resultaat van heel doordacht fokken is volgens mij de belangrijkste reden".

Pieter, bedankt voor dit gesprek. Ik ben er vast van overtuigd dat je nog heel wat zult bereiken in de retrieverwereld en hopelijk ook verder andere mensen zult kunnen inspireren.

*Tekst: Freddy Quackelbeen
Foto's: Pieter Vivijns, www.all-zealous.be*